

natuurlijk wel verdriet over hebben, maar daar is niets aan te doen, nu alles eenmaal zoo geloopt is. En misschien.... misschien.... Weet je, Bert, ik denk wel eens, dat als je iets heel, heel graag wilt, iets goeds, bedoel ik, en je denkt er aan met alle kracht, die je hebt, dat er dan wel ....dat het dan wel gebeuren zal. En als je heel erg bidt om iets dat je voelt, dat God goed zou vinden, geloof je dan niet, dat Hij je verhooren zal?" Ze zweeg beschroomd, in het bewustzijn, dat ze nu alles gegeven had, en Bertha, die vaak in haar ongeduld haar zusje had afgestooten, zoodat ze zich schuw had teruggetrokken, vond de woorden, die dit schuchtere hart gerust konden stellen.

„Ik geloof stellig, kindje," zei ze ernstig, „dat wanneer jij iets zoo vraagt, God het je toe zal staan, als het mogelijk is."

Op de trap klonken de stemmen van Moe en Annie, en Bertha stond op en ging naar de theetafel.

Druk pratend en lachend kwamen de twee vrouwen binnen. „Wat zitten jullie hier gezellig te koekeloeren!" riep Annie luidruchtig en draaide meteen het elektrische licht op. Het bescheiden lamplicht deed Mientje aan, alsof een auto plots de brutale schijnbundels van zijn lanternen op haar gezicht had. Ze bedekte het gezicht met de hand en wendde zich naar de weldadige duisternis van den straatkant.

Annie maakte met veel omslag de gordijnen dicht. Moe was naar haar slaapkamer gegaan, om haar goed af te doen.

Annie, terwijl ze zich in haar kamertje wat opknapte, piekerde er over, of ze Mien iets zou zeggen of niet. Ze had dien middag een grooten tocht gemaakt achter op den motor van Karel de Bruin, een vriend van Frans van Maaren, en ze voelde haar bloed warm in haar keel kloppen, als ze zich sommige heerlijke oogenblikken voor den geest riep. — Wat was hij hartelijk geweest, haar knappe, lieve jongen; wat was er een gloed in die donkere oogen van hem, en wat een wil in zijn mond — dacht ze, terwijl ze staarde voor zich uit, doodstil staande, met opengespreide handen, bij de herinnering weer geheel onder de betoovering van de persoonlijkheid van dien man, wiens rustige zelfverzekerdheid zich den meester had getoond van Annie's veeleischende, egoïste natuur, die slechts in liefdevolle overheersching rust zou kunnen vinden.

Ze wist dat ze dezen man liefhad, evenals ze steeds geweten had, dat al haar vorige aanbidders slechts haar ijdelheid en behaagzucht gestreeld en nooit eenig dieper gevoel opgewekt hadden. En voor het eerst, nu in haar eigen hart een zuiver gevoel was ontwaakt van liefde, die de minste wil zijn, begreep ze, dat ze iets tegenover haar jongste zusje had goed te maken.

Met Wouter had ze al spoedig oneenigheid gekregen. De man, prikkelbaar door zijn zelfverwijt tegenover Mientje, had haar beschuldigd van